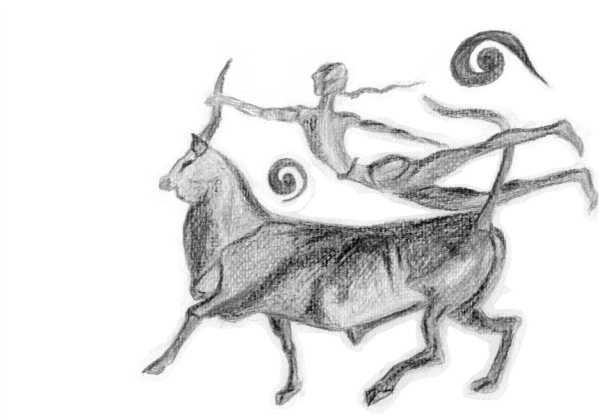

Δημήτρης Αγαθοκλῆς

ΑΦΕΣΙΣ

αὐτοέκδοση

© Δημήτρης Ἀγαθοκλῆς
(πνευματικὸ περιεχόμενο νομικῶς κατοχυρωμένο)

www.dagathoklis.com
agathdim@yahoo.gr

Τὰ σχέδια τοῦ βιβλίου φιλοτέχνησε ἡ Φωτεινὴ Σκαμνέλη

ΑΦΕΣΙΣ

Β' βραβείο στον ΚΗ Λογοτεχνικό Διαγωνισμό
του Φ. Σ. Παρνασσός 2010

Δημήτρης Άγαθοκλής

ΑΦΕΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ * 2013

da doch Beginn an sich immer so schön ist

R.M. Rilke

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
(ΜΕΙΔΙΑΜΑ)

Ἦσαν γραφτό, πολὺ πρὶν γεννηθῶ
πρὶν ματώσουν τὰ βιβλία
στὸ ψαλίδι τῶν χελιδονιῶν
μικραίνει ἢ μέρα ὁ ἥλιος μικραίνει
(ρόδα στὸ πέρασμά σου)
φύγαν πουλιὰ κοπάδια γνέθουν πιά
σ' ἄλλη μηχανή, τὸν θρῆνο.
Ἐδῶ, ψήλωσε τὸ καλαμπόκι
καθένας χαράσσει νέα γραμμὴ· σὰ βόιδι.

Ἔτσι, εἰδῶλιο λατρευτικό, ἀρχαῖο
μ' ἓνα σερνάμενο καπίστρι εἶναι γραφτὸ
σ' αὐτὸ τὸ χῶμα ποὺ μισῶ
—μύθος μακριά σου— νὰ μείνω

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΒΡΑΔΥ

Φορές, ἔστεκε μὲ κρίνο μαραμένο γνωριμίας
στὴν πλατεία. Περίμενε νὰ σημάνει ἀκριβῶς νὰ πάει
καὶ πέντε καὶ δέκα κι ὅτι μόλις ἐτοιμάζονταν
νὰ στραφεῖ, νὰ τὴν τρέχοντας ποῦ ὄρμᾳ σὰν πλημμυρίδα
μὲ τὴ νύχτα στὰ μαλλιά συγγνώμη μὲς στὰ μάτια
νὰ πέφτει πάνω του καὶ νὰ γυρνᾶνε νὰ γυρνᾶνε
νὰ γυρνᾶνε ἐποχές, εἶναι μέρα εἶναι ἀνοιξὴ ἀνθίσει
τὸ λουλούδι — ὀρίστε ποῦ ἦσουν· ἄργησες...

ΕΙΣ ΦΙΛΗΝ ΞΕΝΙΤΕΥΘΕΙΣΑΝ

*Γυρίζω ἐδῶ πὺν τόσο σὲ ἀναιρεύτηκα
νὰ ἴδῳ κάτι δικό σου...
Ἄπ. Μελαχρινός*

Περνώντας στὰ μέρη σου, τὸν δρόμο
(ὄχι ἀπ' τὴ δημοσιὰ ἀλλὰ τὸ γωνιακὸ οἰκόπεδο)
πὺν χορτάριαζε κάθε καλοκαίρι
θὰ κοιτάξω νὰ σοῦ κόψω λίγα λουλούδια, μιὰ δραξιὰ
τριαντάφυλλο λεβάντα πικροδάφνη.
Θὰ τὰ σμίξω σὲ μπουκέτο μὲ λεπτὸ μίτο ἄνοιξης
μάρτη ἢ τὸν μαϊανδρο ἀπ' τὸν περίτεχνο κεκρύφαλό σου.
Μετά θὰ πῶ τὴν προσευχή, νὰ μυρίσεις πρῶτα-πρῶτα
καὶ λίγον οὐρανό, ξέρεις, μαζί της.

Θὰ ἔναι ὅπως τότε πὺν περίμενες στὴ στροφή.

Ἀὔριο, λοιπόν, σὰν περάσω ὅπου περνῶ κάθε πρωὶ
θὰ κοιτάξω νὰ σοῦ στείλω ὅ,τι ζητεῖς
ὕστερόγραφα στὰ γράμματά σου:
κάτι νὰ θυμίζει τὸν δρόμο, τὴ δημοσιὰ, ἐμένα.

ΠΕΡΙΜΕΝΕ

Περίμενε νὰ ὠριμάσει νὰ ὠριμάσει —
νὰ ὠριμάσει πρόσμενε ἓνα χέρι.
Ἔπεσε ἀπ' τὸ ἀκρόκλωνο σάπισε
πρόσμενε τὸ χάδι στὸν ἥλιο
τώρα δὲν τὸν ἀγγίζει κανεὶς.

Περιμένει στὸ χῶμα, τὸ βράδυ.

ΛΟΞΑ ΣΕΝΑΡΙΑ

(καλὸς καγάδος)

Ἦφερε λοιπὸν στὸν νοῦ πολλὰ σενάρια.
Πὼς πήδαγε σὲ κτήριο νὰ σώσει ἓνα παιδὶ φλέγουσα λαμπάδα
πὼς προσφέρονταν γενναῖα γιὰ ἐκτέλεση-ληστεία τραπέζης
πὼς ἔφευγε καλῶς τὸν πόλεμο ἀφήνοντάς της γράμμα

—τὰ συγχωρεῖ ὅλα!—

πὼς ἐξέπνεε Ἀριστόδημος λέοντας στερνὰ μαραθωνίου λόγια.
Καὶ ἡ κηδεῖα ἦτανε ἀνδρημὸς... Τρεῖς μέρες ἡ χώρα σὲ ἀργία.
Μεσίστιες σημαῖες χωρὶς πράξεις τὰ χρηματιστήρια
καὶ τὰ σχολεῖα, μαῦρες γιορτές καὶ ποιήματα.

Ἦτσι, μὲ σκηνογραφημένη ἔπαρση πὼς κάποιος θὰ θρηνεῖ
τὶς τελευταῖες του στιγμὲς ξάπλωνε
γιὰ νὰ ξυπνήσει ἄλλη μιὰ μέρα ἐλπίζοντας.

[Ἀριστόδημος· ἓνας ἀπ' τοὺς 300 τῶν Θερμοπυλῶν, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε
στὴ Σπάρτη λόγω τραυματισμοῦ]

ΑΙΣΘΗΣΗ

Γραμμές ανείπωτης θάλασσας γραμμές μεδυσμένης νύχτας
Φιλαπόδημα πουλιά σχέδια κεντήματος με κρόσσια
Μαλλιά ανεμίζοντα, προβλήτα και καράβι
Κοχύλια άδεια σπιτικά πρόσφυγες σ' άλλα δάση
Γεράνια άσπρα και μαβιά πυρκαϊά στα παραθύρια
Φωνή ψιλή τῆς λυγερῆς ἀσημόλευκα και μήνη
Μνήμη γλυκό τοῦ κουταλιού ἀσπροσένδονοι καθρέφτες
Πλατανόφυλλη καρδιά — κόσκινο κῶμα!
Ἐ λ ε λ ε ὤ Ἰ ὦ Ὅ τ ο τ ο τ ο ἰ
Πρώτη βροχή, θέρους, ἀγριολούλουδο τῆς μοίρας.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς κλίνης
μία ματιὰ λίγο πρὶν φύγεις
ἦταν ἀρκετὴ νὰ σοῦ θυμίσει
πόσο ἐρωτευθήκατε, ἀγαπηθήκατε
ζήσατε τὴ ζωὴ
πόσο πονέσατε, δακρύσατε
γεράσατε μαζί.

Καὶ τὸ δάκρυ τῆς καρδιᾶς
ἀποστάλαμα γυμνὸ ἀντίο
φυσάει στερνὸ μιὰ στάλα τόση
νὰ σφαλίσαι πῶς οἱ μνημέες καὶ τὰ χρόνια
ἔφυγαν αἰώνια
—Ἄγιοι, Παναγιὰ καὶ Θεέ μου!— φύλλα
ἀνέμου στὸν καιρό.

ΠΕΙΡΑΤΙΑ

Ναυάγησες πίσω ἀπ' τὴ θάλασσα.
Πῆρες τὸ σύντριμμα τοῦ ἥλιου τῆς δείλης τὴν ἀποκαθήλωση
ἀνάσας φύγῃ παιδὶ ὄνειρα μαστιγωμένη
κι ἔφυγες ἄφησες νὰ σὲ κυνηγᾶμε
νὰ συγκεντρώνουμε στρατὸ καὶ νὰ ἐκστρατεύουμε
νὰ σβήσουμε φωτιές.
Στὶς πιὸ μεμακρυσμένες σκάλες μάθαμε νέα σου.
Πῶς τράβηξες στὰ νεκροτάφια καὶ θρήνησες δάκρυα ἀλκυῶν
πῶς ἔσπειρες μὲ τὸ δεξιὸ ἀπροσμέτρητες ἐκτάσεις φόβου,
ῥίψε καρπὲ ἰσόρροπη διελκυστίνδα
κινεῖσαι γύρω ἀπὸ τὸν Χρόνο ἰσιώνεις τίς τσακίσεις
τῆς φορεμένης μας βροχῆς μουσκεύεις
τὰ στεγνὰ παξιμάδια τῶν ἀμπωτίδων μας
—πλωρογοργόνα ἐφιαλτοθραύστα καλλιγύναικα—
πίσω ἀπ' τὴ νησιώτικη ἱστορία τῶν μαλλιῶν σου
ἀκολουθοῦμε τὴ σκέδαση τοῦ καλοκαιριοῦ τὴ φρυκτωρία
τῶν ματιῶν σου, ποντοπόροι, στερροὶ οἰακιστὲς
Πρωτεσίλαοι νέας ἄλωσης.

ΟΘΝΕΙΗ ΓΑΙΗ
(Γ391)

Πρώτη μέρα άνοιξε τὸ παράθυρο
κι ὁ ἀέρας πύκνωσε τῆς ξενιτιᾶς ὁμίχλη.
Τὸν τράβηξε ἀπὸ δινωτὰ κρεβάτια τοῦ στέρησε κρίνο λαιμὸ
ὄρθωσε τὰ μάτια καὶ νά, τὸ αἵματολάσπωτο πεδίο!
Οἱ Ἀχαιοὶ ἀπὸ κεῖ οἱ Τρῶες ἀπὸ δῶ, ἡ θεὰ νὰ κυνηγᾷ τὸ μῆλο της
κι ἕνας ξανθὸς Μενέλαος Τοῦρκος περιμένοντας νὰ σηκωθεῖ.
Τὸ ἀκόντιο ἔφυγε ὁλόγισια τὸν εὔρε ἀνάμεσα στὰ φρύδια.
Πῆρε τὴν Ἑλένη κι ὅλα ἔληξαν γιατί κι αὐτὰ
πρέπει κάποια στιγμή νὰ τελειώνουν
νὰ λύνουμε τίς γέφυρες ἀφοῦ ὁ ἐχθρὸς διαβεῖ
νὰ γεμίζουμε μπαρούτι πρῶτα καὶ μετὰ τὰ βόλια.
Ἐδῶ, στὴν ἐσχατιὰ τοῦ ὀνείρου· δένοντας τὸν λῶρο κόμπο
στάζοντας θύμησες οἱ δαγκωμένες μας καρδιές
ἐπίκουροι, ἀμύχανοι, ἀπόστρατοι θεομάχοι.

ΕΛΕΝΗ

There is a panther stalks me down

Sylvia Plath

Μὲ χέρια νὰ φύλλορροοῦν καὶ μιὰ καρδιὰ στὰ δόντια
ἔνευε στὴ γῆ τ' ἄρρωστό της κεφάλι.

Ὅμορφη στὸν καιρὸ της σὲ κοίταζαν δυὸ μαῦρα μάτια.

Τώρα, λέαινα τὴν ἐπισκέπτεται τὰ βράδια
μπήγει τὰ νύχια κοφτερὰ βαθιὰ στὸ πρόσωπό της
καὶ τὰ ὄνειρα γεμίζουν αἷμα.

Μόλις ξυπνᾷ, ἀφήνει στὸ πλατύσκαλο πῆλινο λίγο γάλα
γιατὶ συνήθισε τ' ἀθόρυβο πάτημα στὸν ὕπνο
γιατὶ πεθύμησε τὸ κλάμα στὶς ρίγες τοῦ πόνου.

Κι εἶναι ὅταν δὲν ἔρχεται ὅταν
δὲν ἀκουστεῖ μεσάνυχτα τὸ δάρσιμο στὴν πόρτα
μὲ ξεσκλίδια στὰ χέρια τὰ φίδια μαλλιά
ποὺ παίρνει τοὺς δρόμους — σκαμμένη, φύλλοβολώντας
κάποτε ὁμορφη στὸν καιρὸ της.

ΟΙΝΟΘΥΕΛΛΑ

Χυμένες ὀπτασίες σὲ ποτήρι κρασί.
Βαθειὲς κόκκινες ἀποχρώσεις πού στάξαν ἀπὸ κανθούς
καὶ πότισαν τὴν Οἰκουμένη ἓνα Ὄνομα.

Καὶ τί δὲν θά ᾽δινες νὰ μὴν κοιτᾷς
μὴ μένει στὰ χέρια σου ἀκίνητη τρικυμία.

ONEIPO

Τὸ βράδυ, σὰν κοιμηθῶ, εἶναι ἡ πιὸ δύσκολη ὥρα.

Ένα ἀνεμοδούρι τινάσσεται τὸ σκεπάζει λυσσώδης ἄνεμος.
Τὸ καλὸ χέρι σφίγγει στὴ Μέδουσα, τὸ ἄλλο
γέμισε γράμματα βουλοκέρια πατημένα μ' αἶμα.
Ξέχασα, εἶπα θὰ σοῦ γράφω· ἔφυγες
μὰ πρῶτα ἔφυγα γώ, ἦρθε ὁ ζεστός νοτιᾶς
μὲ σήκωσε σχεδὸν ἀδελήτα στὴν ἀπέναντι ὄχθη.
Μόνος πιά, στὸ σύνορο πλαγιάζοντας τῶν ἀσφοδέλων
εἶναι ἡ πιὸ δύσκολη ὥρα πέτρωσα
οἱ φλέβες τανυσμένες στ' ἄγγιγμα θὰ σπάσουν
ἀπ' τὶς ρωγμὲς φυτρώνουνε κυκλάμινα
δυὸ μάτια ἀνοιχτὰ κοιτοῦν ἀπ' τὸ κεφάλι πού 'κοψα.
Κάποιο δόκανο μὲ κρατᾶ καὶ κοχὺλι κενὸ
ξερνάει τὴ βοή τῆς θάλασσας πάνω στὶς πλατιεὲς πέτρες.

Δὲν ἐλπίζω πιά δὲν ἐλπίζω,
στὴν ψαθυρὴ τούτῃ κοίτῃ ποὺ κλείνω τὰ μάτια
νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

ΞΕΝΟΣ

Γεννήθηκε σὲ παράλια πόλη.

Μὲ τὸ σκίσιμο τῶν τρατῶν στὰ νερὰ τῆς θάλασσας
καὶ τὸ σφύριγμα ξενιτεμένου ἀέρα στὶς καλαμιές
ποὺ ἔσπαγε στρατηλάτης ἄγριος στὸ λαμπύρισμα τῶν πρωινῶν,
μέθαγε ἡ μέρα τὸν ἔραине τ' ἀλάτι τοῦ καλοκαιριοῦ
κορμὸς κυπάρισσου τὸ μπράτσο του πλατάνιστος ὁ στέργος
ξανθὸ σπάρτο ἡ μιλιὰ του,
ἔφυγε ὅταν ἡ χώρα κοιμόταν (δίσεκτοι καιροὶ)
πῆρε λίγο κομμάτι γῆς, ἄλλοι εἶπαν πὼς δὲν δάκρυσε.

Σὲ μακρυσμένες Πολιτεῖες μεσουράνησε.

Τὰ βράδια, ἄυπνος, κατεβαίνει στὸν γιαλὸ μὲ γυμνὰ πόδια
βυθίζει στὴν ἄμμο τὴ ματιά του
ἀφήνει τὴ μόνη γυναῖκα τὴ μόνη γαλάζια θύμηση
νὰ τοῦ χαϊδέψει τὰ σφυρά· τὴν Ἀνάμνηση
νὰ τὸν κοιμήσει.

ΝΟΣΤΟΣ

Ἡ πετυχημένη σου ζωὴ σ' ἔφερε, φιλοπαίγμων
στοὺς δρόμους πού μεγάλωσες.
Μεγίστη ἀναμέτρηση, τὸ περίμενες καιρό —
Τιτανομαχία· θυμᾶσαι πῶς ἦσαν παιδί.

Βαρὺν ὄρκο εἶχες πάρει — μὴν ξεχάσεις!
ἀπ' τὸ πρῶτ' ἔτρεχες ξυπόλητος... Μὰ ἡ ἀθωότης
ὅσο βαθιὰ καὶ νὰ τὴ χάραξες καρδόσχημα στὸ πεῦκο
ἔφυγε. Καὶ καλὰ λένε ὅτι χάνεται ἀλλὰ
πῶς γίνεται βρὲ παιδί μου
κάθε πού περνᾷς τὴ μικρὴ γειτονιὰ
νὰ νιώθεις ρετσίνι νὰ κολλᾷ στὰ χέρια.

ΑΓΑΠΗ

Κάτι γνώριμο παλιννοστεῖ στὴν καρδιά σου
ἐλίσσεται σφικτὸς κισσός.

Ἀγάπη, τί ζητᾷς σὲ σποδὸ σβησμένης παννυχίδας;
Σὲ ἀρνήθηκα χίλιες φορὲς χίλιες φορὲς
ξερίζωσα τὸ σῶμα σου. Τὸ αἷμα σου ἔπνιξε
τὸ δειλινὸ γεννάει τὴν αὐγὴ ἀπ' τὸν θάνατο.
Πάλι μετρᾷς τὸ χῶμα νὰ ξανανθίσεις.
Προσπάθησα ἀσκήτεψα ναυαγὸς σ' ἐρημονήσι,
ὅμως τὸ καλογερικὸ μου σχῆμα
κινδυνεύει ἀσφυκτικὰ ἀπ' τὸ φύλλωμά σου
μπαίνει βαθιὰ στὸν χυμὸ τῆς σάρκας σου.
Θυμᾶμαι κι εἶναι ἀδύνατον νὰ προσευχηθῶ
νὰ νηστεύσω. Κατρακυλῶ ἀργὰ λαϊκὸς
στὸ διακόνημά σου.

Μά τὸν Θεό, θέλεις κλάδεμα.

LA SOIRÉE

Ὁμολογουμένως, δὲν περίμενε ποτὲ τέτοιο γεγονός
πού ᾔχε συμβεῖ σὲ τόσοις ἄλλους καὶ τὸ ἔβλεπε ἄλλωστε
τόσο ἀπόλυτα τόσο ἀθροιστικά σ' αὐτὸν
ποὺ πότε τὸ ᾔχε ἐπιλογή, πόσο μᾶλλον σκέψη!

Γι' αὐτὸ κι αὐτομολώντας τὸ ἴδιο βράδυ στὴ βιβλιοθήκη
—στὴ βαθειὰ πολυθρόνα— ξεκλείδωσε
κι ἀνάμεσα στὸ περίστροφο ποὺ φύλαγε καὶ τὰ νυχτερινὰ
δοκίμιά του, συνέγραψε τὸ καλύτερό του ποίημα.

ΣΤΑΣΙΜΟΝ
(tragopogon porrifolius)

Λύπη ἀπὸ κλέφτη.
Φυσάει φεύγει
νύχτα σὰν πέφτει.
Κι ἡ θύμηση ἔβγη

θεία γοργόνα,
ἀνάσκελα
(ἄσε ἄς κυλᾷ
λοξὴ κορώνα)

κοχύλι στὴν ἄμμο...
Τί νὰ πρωτοκάμω!
Τὴ ζωὴ θά'ρω

—νιφάδες χιόνι
Ἀμαθρυάδες κερὶ ποὺ λιώνει—
ταυροκαθάψια μ' ἄγριο ταῦρο.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΕΙΑ

Πετάω τὶς μέρες σὰν τραπουλόχαρτα
στὸ ἀμυδρὸ φῶς — δὲν ἔχω φύλλο.
Παίζω τὸ μέλλον μου, χάνω
παίζω τὸ παρελθόν μου, κερδίζω.
Στὸ παρόν; Ἀφήνω τὶς κάρτες καὶ πιάνω
τὸ κέντημα τῆς γιαγιᾶς.

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ μπλόφες κλώθω
τὴ ζωὴ μου.

ΜΕΣΣΙΑΣ

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς διεμήνυε πῶς πιάσαν λάθος ἄνθρωπο.
Πῶς δὲν ἔρχεται ἀπὸ ταπεινῇ γενεᾷ οὔτε δούλεψε
τὸ ξύλο ποτές του — ἀντιθέτως,
μεγάλωσε πλούσια σὲ μιὰν ἔκταση ἑκατὸ ἑκτάρια
μὲ ἔκδηλα τὰ σημάδια πάνω του τῆς καλοζωίας.
Πῶς δὲν ἀπομακρύνθηκε καιρὸ οὔτε διάβασε πολὺ
μὰ πάντοτε τύπος κι ὑπογραμμὸς στὸ τί σκέπτεται τί πράττει.
Πῶς δὲν εἶχε ἀδελφούς ποτὲ οὔτε κατὰ διάνοια
βοήθησε νεκρούς, τυφλοὺς ἢ χειρότερα πεινασμένους.
Δὲν ὑποσχέθηκε τίποτε σὲ κανέναν.

Γι' αὐτὸ κι ἐδῶ καρφωμένος ψηλὰ τὴν ὕστατην ὥρα
δὲν παύω νὰ φωνάζω γιὰ τὴν ἀδικία νὰ μοῦ λογχίσετε τὰ πλευρὰ
νὰ μὲ βάλετε ἴσα κι ὅμοια μὲ ληστές.
Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες, θὰ δεῖτε, δὲν θ' ἀναστηθῶ.

Ἀδελὰ του κατεχωρήθη στοὺς Μεσσίες τοῦ Κόσμου.

ΟΜΟΒΡΟΝΤΙΑ

Κάποιο πρωί, κατέβασε τὸ τουφέκι πού ἔμενε κρεμασμένο
ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπανάστασης
καὶ βγήκε στὸν δρόμο, πυροβολώντας ἀδιάκριτα ὅποιον βρῆκε.
Ὅσους πῆραν οἱ ριπὲς αὐτοὺς πλησίασε εὐλαβικά,
μὲ φόβο, γιατί οἱ καλοὶ πεθαίνουν ἄδικα
ἔσκυψε πάνω νὰ τοὺς ἀναστήσει μὲ νεκρὰ ποιήματα.
Ὑστερα, τοὺς ἔστησε ὀρθοὺς κομμένα ἀγάλματα
κι ἀφοῦ δίδαξε ἓνα πρὸς ἓνα πῶς πυροβολοῦν ζήτησε
τὴν πληρωμὴ ἀπὸ ἀπονήρευτα χέρια, νὰ φύγει.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Σὺν ἡλιοτρόπιο ἔσκυψε τὸ ὠραιόπουλο. Τὰ μάγια λύθηκαν!
Οἱ στρεβλοὶ καθρέπτες θρυμματίστηκαν.
Καμπάνες ἀναγγέλλουν τοὺς χαρμόσυνους γάμους.
Ὁ τρελὸς λογίκεψε, ὁ δράκος πέταξε ἀπ' τὴν πόλη, ἀπόρθητο
τὸ κάστρο τῆς Ὠριᾶς· κι ὁ βασιλιάς δὲν στέκει πιά γυμνός.
Καὶ τί μῦθοι νὰ εἰπωθοῦν πλέον στὰ παιδιὰ
πῶς νὰ κοιμήσουμε τοὺς ἀνήλικους τρόμους μας τί σελίδες
νὰ γραφοῦν πὺν ξυπνήσαμε καὶ λείπαν τὰ μολύβια.

(Στὶς φωτισμένες λεωφόρους τῶν ὀχυρῶν Πολιτειῶν
ἐκπορδοῦνται μὲ περγαμινές-κριὸ τὰ τελευταῖα μετερίζια.
Νέος ἀέρας κυματίζει τίς σημαῖες νέος κόσμος στὰ καφενεῖα
νέες λιθρέες στὶς βιτρίνες τῶν ἐμπορικῶν,
οἱ καρδιές ἀνοίγουν τριαντάφυλλα οἱ γυναῖκες
ἀγαποῦν ὅλους τοὺς ἄνδρες, ἀόρατοι τηλεβόες κοινοποιοῦν
ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις — διάφανοι τοῖχοι κι ἀνοιξιάτικες ἐκδρομὲς
ἀέναη στολισμένη Πρωτοχρονιὰ θάλασσα ἀκυμάτιστη ἀναπαμένη
ἀπέραντο πλάτωμα ξανθοῦ βρουδῶνα).

Ἡ Σταχτοπούτα νὰ ἔχει ὅσα γοβάκια ἀγαπᾷ
ἢ γρια-μάγισσα νὰ πωλεῖ στὴ λαϊκὴ τὰ κόκκινά της μῆλα
κι ὁ κακὸς λύκος — αὖστηρὰ χορτοφάγος.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

*ἄρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε, ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι
ὅτι μάλιστα ἀλλήλοις, ὥστε καὶ νύκτα καὶ
ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων.*

Ὁδοσπρωτήρας πέρασε τὸ βράδυ· ἴσικωσε τοὺς δρόμους.
Πάτησε σχεδὸν τοὺς πάντες. Χέρια, πόδια, πεταμένα μάτια
χολές σκόρπιες γιὰ τὰ πουλιὰ τροφή.
Ἀδύνατο νὰ ξεχωρίσεις ἀδερφὸ ἢ πατέρα ἢ μάνα.
Ὅλοι γίναν ἓνα — οἰκογενειάρχες πόρνες τοκογλύφοι
κι ἓνα ὅλοι μαζί! σῶμα ἀγκαλιὰ σὰν τὸν μύθο
στὸ νικητήριο τραπέζι, τὸν κωμικό.

Ὅσοι μεῖναν ἀπ' ἔξω, ψάχνουν στὰ στενὰ
νυχθημερόν, «ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι».

JACK-IN-THE-BOX

Εἴμαστε σὲ ξύλινο κουτί ἀπ' τὴ μέση καὶ πάνω.
Ἀπὸ κάτω δεμένοι — ἓνα ἑλατήριο μᾶς βαστᾷ
τὰ κοντά μας χέρια ἀνοιχτὰ κρατᾷ δυὸ χρυσὰ πιάτα
καὶ τὸ χαμόγελο πλατὺ-πλατὺ, ζωγραφιστό.
Τὰ μάτια ὁλάνοιχτα καὶ διεσταλμένες κόρες.

Πρώρισται βέβαια κάποια γιορτή.

Μείναμε μέσα κι αὐτὸν τὸν χρόνο.
Λόγοι, παρελάσεις, σημαιοστολισμοὶ
πέρασαν ὅλα δίπλα μας, ἄμαξα στὴ βροχή,
καὶ τὰ ροῦχα ποὺ ξεσκονίζαμε καὶ τὰ λόγια
ποὺ δοκιμάζαμε στὸν καθρέφτη, ἐρωτευμένοι!

Μὰ ἡ γιορτὴ τέλειωσε.

Πάλι ἐδῶ, μόνοι, ἀγαπητέ — στὰ σκοτεινά.
Τὰ τέθριππα στρίβουνε στοὺς λόφους
βήματα ἁλώσεως περιπατοῦν τοὺς διαδρόμους
δον-Κιχῶτες ἐλευθερώνουν πόλεις, τρέχει τὸ χαμόγελο
κρέμασαν τὰ χέρια μας, τὰ πόδια δὲν ἀντέχουν πιά.

Καλύτερα, λέω, μὴ μᾶς ἀνοίξουν.

ΣΤΙΓΜΑΤΑ

Ὅσο καὶ νὰ τὸ ξόρκιζε ἀργὰ ἢ γρήγορα μάτωνε πάλι
στοὺς καρπούς στὰ πόδια στὰ πλευρά.
Τό 'κρυβε μ' ἐπιμέλεια, κάτω ἀπὸ διπλοὺς καὶ τρίδιπλους
ἐπιδέσμους γιὰ τὸν ἄλλον
ἀπὸ τὴν ἄκρῃ τῆς χώρας, ἔμαθε πὼς τὸν σκότωσαν,
τὸν γύμνωσαν μπροστὰ στὴ γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ του
τὸν ἔσυραν στὴν κοπριά — τὸν τσάκισαν σὰν κλαδί—
κι ἀφοῦ προσυπόγραψε τρεῖς φορές φωναχτὰ
τὸν λιθοβόλησαν μὲ βρισὲς ἢ τέλος πάντων τὸν παρέδωσαν
στὴν πυρὰ στὸ μέσο τῆς πλατείας.

.....

Ἦκανε ὥραϊες μέρες τότε περιηγητὴς ποὺ διάβαινες τὰ μέρη,
ἀναγνώρισες τίς κηλίδες στὶς ἄσπρες γάζες τοῦ φαρμακείου.
Γιὰ μιὰ στιγμὴ σταύρωσαν οἱ ματιές σας — ἓνα βλέμμα
ἀστραπὴ ἐλάχιστο μὰ ἴσα ποὺ πρόλαβες νὰ πεῖς,
τὸ βάρος τὸ ἀκάνθινο στὸ μέτωπο, ὅτι ξέρεις.

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Χωρίς ιδιαίτερη χαρά, μᾶλλον μὲ δυσφορία, περιμένω
νὰ φωνάξουν νὰ σὲ ἀναγνωρίσω ἀπ' τὸ σημάδι πού φέρεις
ἐκ γενετῆς στὸν μηρό· ν' ἀπαγγείλω μιὰ-δυὸ λέξεις πρὶν σὲ κάψουν.

Γιατί, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἁμαρτία, αὐτὸ σκοπεύουμε ἐμεῖς
νὰ μαζευόμαστε δηλαδή καὶ νὰ θυμόμαστε —
πῶς ἄλλιῶς νὰ βασταχτεῖ τόσος πόνος ἀπ' τὴ βροχή
τὸ γέλιο σου τὰ πυκνά σου φρύδια οἱ μεγάλες σου παλάμες
πού σκέπαζαν τίς δύσκολες μέρες τῆς Κατοχῆς,
νὰ ἱστορεῖ ἕνας-ἕνας πῶς τὸν ἔσωσες
κείνη τὴ νύχτα πού ἔκλαιγε καὶ δὲν ἤξερε πού νὰ βαδίσει
τὸ σπίτι του εἶχε πάρει φωτιά κι ἡ γυναίκα
νεκρὴ μὲ τὸ μωρὸ στὴ ρώγα στὸ ἄσπρο βυζί της.

Ναί, θὰ πῶ ψέματα πάλι ὅπως τότε. Τὸ κατάλαβες,
εἶχα τὰ μάτια χαμηλά — δυὸ ἡλιοτρόπια στὸ σκοτάδι.
Μὲ χτύπησες στὸν ὦμο, πῆρες τ' ὄπλο καὶ χάθηκες
στὴν ὁμίχλη γιὰ νὰ μὴ γυρίσεις ποτέ.
Ἐκτοτε, νιώθω νὰ μὲ κοιτᾶνε ὑποπτα λὲς καὶ ξέρουν ὅλοι
τὸ σημάδι πού μόνο ἐγὼ εἶδα ἀπόδειξη τῆς θνησιμότητάς σου.
Θέλω νὰ τὸ φωνάξω, νὰ ξεσφίξω τὴ μέγγενη
πού μοῦ συνθλίβει τὰ λογικά· ὅμως, γενναῖε μου φίλε, φοβοῦμαι
πὼς μᾶλλον καὶ σὲ αὐτὸν τὸν ἐπικήδειο λόγον σου
μὲ περισσὴ μαεστρία, θὰ κρύψω, πόσο ἔνοχος εἶμαι.

ΜΕΡΕΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΩΝ

Στις μέρες τῶν Αὐτοκρατοριῶν ἤμασταν σπουδαῖοι αὐλικοὶ
μὲ χρηστὲς συμβουλὲς ντυμένοι κομιψά, κύκλο ἰσχυρὸ γνωριμιῶν
κι ἐπιτυχίες μελαγχολίας ὅχι ἀνάξιες στὸ γυναικεῖο φύλο.
Ἀναγκαῖα δολοπλοκοῦσαμε καμιά φορὰ
ξυρίζαμε κεφάλια στέλνοντας μηνύματα στὴν ἄκρη τῆς Ἐπικρατείας,
ὅχι τίποτ' ἀκραῖον οὐδέποτε πατήσαμε τὸν Ὀρκο
μὰ πάντοτε ὁρμώμενοι ἀπὸ ἑλατήρια κοινοῦ ὀφέλους.
Κι ἂν ἐπιτρέψαμε ἀκρόασιν εἰς τρίτους παράγοντας
κι ἂν βάλαμε στὸ βάλαντι μας δυὸ τάλαντα παραπάνω
μεγαλόψυχοι φανήκαμε, νὰ μὴν προσβάλομεν ἡμετέρους
νὰ μὴ δημιουργήσουμε καταστάσεις χωρὶς προηγούμενο,
νὰ μπορέσουμε νὰ κινήσουμε νήματα ἔξω ἀπὸ γραφειοκρατίες.
Γιατὶ στὶς μέρες τῶν Αὐτοκρατοριῶν
ἓνα πλήθος ἀπὸ ὀδοντωτὰ γρανάζια συμπλέκεται μὲ γόρδιο τρόπο
ὥστε νὰ στρέφει μαστορικά, μ' ἀκρίβεια λεπτοδείκτου
ὅ,τι διαβάξει κανεὶς καὶ προσπερνᾷ σὲ μιὰ γραμμὴ Χρονικοῦ:

«Ἐστέφθη Ἐλέω Θεοῦ Αὐτοκράτωρ τῷ τάδε Σωτηρίῳ Ἑτει,
ἐνῆλιξ, πράξας πολεμικά, προδοθεὶς κι ἀγιοποιηθεὶς».

ΤΑΞΙΔΙ

στὸν ἀνθρακωρύχο Tadeusz G.

Κι ὅποτε ἀποφάσιζε νὰ ταξιδέψει
ἀνέβαινε στὴν ταρατάσα κι ἔπαιρνε τὴν ἀμαξοστοιχία τῶν 12.

Κατέβαινε σ' ὀμιχλώδη σταθμὸ μιὰ γυναίκα τὸν περίμενε
ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει εἶχε βγεῖ ζωντανὸς
σὲ λίγο ἔπρεπε νὰ τοὺς καλέσει σὲ δεῖπνο ν' ἀπολογηθῶ
γιὰ τὸν μάρτη πού φόραγα ἀκόμα γιὰ δυὸ μάτια
ποὺ μοῦ πέρασαν ἀλυσίδες,
σκέψου· τὸ πρωὶ πρὶν νὰ ντυθῶ τὴν πανοπλία
ἔρπω τυφλὸς στὰ ἐγκατελειμμένα ὄρυχεῖα καὶ σκάβω
(θυμᾶσαι ποῦ ἔπεσε ὁ πατέρας)
ὅ,τι ἐλπίζαν κι ἐκεῖνοι ποὺ χάρασσαν κυνήγια στίς σπηλιές,
τὸ χρυσταλλωμένο γονίδιο τοῦ Ὀνείρου
παγιδευμένο ἀπὸ τόσο κεχριμπαρένιο χρυσαφὶ
ὅ,τι ἐλπίζουμε νὰ μείνει ἀναμμένο ὅλοι μας κι εἶναι ἡ Ζωή —
ποὺ ρώταγες πρὶν ἀναχωρήσω πάλι:

φλόγα σπύρτου κρατημένη εὐλαβικά στὴ φούχτα μας
σὲ χιονισμένη σκοτεινὴ γωνιά.

ΑΦΕΣΙΣ

Je ne suis homme sans deffault

François Villon

Ὅφείλω συγγνώμη σὲ ὅσους κατάλαβαν νωρίς,
ποῦ διεῖδαν τὸ μάταιον τῆς ὑποθέσεως, τὸν δεμένο κόμπο
οὐράνιου τόξου στὴ θέση τοῦ λαιμοδέτου
κι ἓναν φανὸ θυέλλης περασμένο στὰ μάτια,
ἄνοιξαν βεντάλια παγωνιοῦ γιὰ καρδιὰ ὅταν δὲν ἔζησαν
πὼς ὀνειρεύτηκε ἡ παιδική τους ψυχὴ
(κι ὁ θάνατος δικαίωση, ἀπείθαρχη μαθητεία μὲ τιμωρία
χιλιάδες κατάστιχα κατελιγμένων ὀνείρων)
δίδαξαν πῶς ζοῦν μ' ἀνεκπλήρωτον ἔρωτα
νὰ Τὸν κουβαλᾷς παρασιτικά αὐτόματα σὰν ἀναπνοή
νὰ σιωπᾷς ὥρες καὶ νὰ κοιμᾷσαι ἐλάχιστα
(κι ὁ ἥλιος, τεράστιο δαχτυλίδι ποῦ φορέσαμε σὰ λύσαμε
τὸν ἀρραβώνα
δὲν μιλῶ γιὰ μουσικὴ μοῦ εἶναι τόσο ξένο)
σὲ κείνους ποῦ κράτησαν τὸ ποτήρι τῆς φιλίας ὀκτάβες
ἀπ' ὅλους πιὸ ψηλὰ (διηνεκὴ πρόποση)
χάρισαν λουλούδι κι ἔλαβαν ρομφαία — χρωστῶ συγγνώμη
σὲ ὅσους γνώρισαν στὴν ἀριστοκρατικὴ τους ὑπαρξή
τὴ χιλιετὴ καρτερικὴ πρόσχωση πῶς παραμορφώνει τὸ τοπίο
τὸν ἀδυσώπητο ὑλοτόμο τῆς Ζωῆς· τὸν Ἄνθρωπο.

ΕΠΙΕΣ

Εἶπες: «Θ' ἀσχοληθῶ κι ἐγὼ ὅπως τόσοι ἄλλοι
μὲ τὸν βιοπορισμό, περνώντας
βιαστικά δίπλα ἀπ' τὶς ξανθὲς μιμόζες τοῦ Φλεβάρη.
Τὴν πεποίθησή μου γιὰ ὑπεροχή
στὰ χωλὰ πόδια τοῦ Ἡφαίστου — ἔλα ἄκουσέ με
ξερίζωσε τὴν ἐλπίδα ἀπὸ τὴν ὑπαρξή μου!
Τὶς μέρες θ' ἀποταμιεύω γνώση, τὴ νύχτα
θὰ νυμφευθῶ τὴ Μοναξιά
σὲ γυάλινο Πύργο μακριὰ θὰ ζήσω».

Κι ἡ θεωρία κραταιή. Κυκλώπειον τεῖχος
ἐκδούλευσις τῶν θεῶν.
(Ἀγγελιαφόροι φθάσαν ἀπ' τὶς ἀκριτικὲς περιοχές.
Ὁ ἐχθρὸς ἄρχισε νὰ εἰσβάλλει.
Ὅ,τι στήθηκε πέτρα τὴν πέτρα κινδυνεύει μ' ἀφανισμό).

Στὶς στάχτες ἐκείνης τῆς νεανικῆς πυρᾶς
ψάχνω φοίνικα στίχο
ν' ἀναστήσει τὸ βασίλειό μου.

NOMOS

Πέθανε χθές. Σήμερα γύρισε νά κλείσει τις δουλειές του,
ν' αποκαθλώσει την τελευταία Αὐθεντία.

Τὸ σχέδιο ἅπλό. Λαϊκὸ δικαστήριον φίλων καὶ δικῶν
στῇ θυμέλῃ ὁ ἔνοχος κι ἡ ἐνάγουσα ἀρχὴ Αὐτός,
τήβεννο καὶ πληθὺς χαρτιὰ
πρακτικὰ ἐπίορκων λόγων κι ἀνέντιμων προθέσεων.
Πολλὰ εἰπώθηκαν· πὼς αὐτοκτόνησε
πὼς διέφυγε εἰς Παρίσιους. Ὅμως ὁ κατηγορούμενος
μὲ πλήρη ἐξάρτυση καὶ φόρτο, καθὼς πρέπει αὐλικός,
νά πού παρελαύνει ἀπ' τὸ νέο Τσίρκο τῆς πόλης
χτυπάει τὰ κουδουνάκια του σκοινοβατεῖ πάνω ἀπὸ φωτιές
(ἀκροβασίες πρὸς τέρψιν καὶ συμμόρφωσιν)
κάθε πρωὶ κάθε ἑσπέραν, λίγο πρὶν λίγο μετὰ
τὸ Δελτίο Εἰδήσεων.

— Ἀθῶος παμψηφεῖ! Λύεται ἡ Συνεδρίασις...

(Ἄρθρον 11, Παράγραφος 4 τοῦ Ἑθνικοῦ Κώδικα:
οἱ γελωτοποιοὶ χαίρουν ἀσυλίας).

BRAVE NEW WORLD

*Race de Caïn, au ciel monte,
Et sur la terre jette Dieu!*
Ch. Baudelaire

Μὲ τὸ σημάδι τοῦτο στὸ μέτωπο —
Καὶν ἔκ γενετῆς, ἀναζητῶ τὸν ἀδερφό μου.

Στὸ ἄριστο παίζω τὴ μάχαιραν
(λαβὴ γιὰ τὴ δική μου μόνο γροδιά)
στὸ δεξιὴ μιὰ κεφαλὴ Μέδουσας νὰ παγώσει
τὸ φονικὸ βαδιά στὴ μνήμη
γιατὶ οἱ τύψεις λεπιδόπτερα ποὺ μεταμορφώνονται
καὶ πᾶνε. Ἀναζητῶ τὴ θεία Πράξη ποὺ θὰ γεννήσει
ὄνειροκτόνες ἐλπίδες πλημυρίζοντας
τὴν ἀμπωτὴ τοῦ Παραδείσου.

Ἔλα Ἐτεοκλῆ, κουράστηκα. Τέντωσε τὸν λαιμὸ
νὰ σηκώσουμε τὸν Νέο Κόσμο ποὺ ὀνειρευόμασταν
νὰ προσφέρουμε τὸ αἷμα τοῦ κόκορα
στὸ θεμέλιωμα.

ΣΥΜΒΟΛΗ

Τὴν Ζωή· τὴ γνωρίσαμε στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας
στὸ βαρὺ χέρι τοῦ πατέρα. Ἀπὸ πέντε ἐτῶν στοὺς δρόμους
ποτὲ δὲν παίξαμε ποτὲ δὲν ματώσαμε —
ἀνέκφραστα ζυγωματικά πάντοτε στὶς συναλλαγές μας.
Τὸν Ἑρωτα· τὸν κεντήσαμε στὸ μπράτσο ἔτσι
ἀναγκαστικά πήραμε τὰ πλοῖα.
Ἡ Σκέψη μας μαίανδρος ἀπὸ ἄν, δευτεραγωνιστὲς
σὲ αἰσθηματικά δράματα περιοδεύοντος θιάσου.
Προχωροῦμε τρελὸ σαπιοκάραβο πρὸς ὑψηλὸν προορισμό.

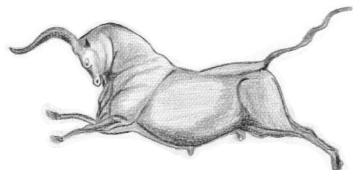
Ἕτοιμοι, μὲ κρυμμένον ἄσσο στὸ μανίκι
σὰν καταλάβουν ὅλοι ὅτι μπλοφάραμε.

ΕΞΟΔΟΣ
(κατακλιθῆναι ἐν κόσμῳ)

Τώρα πού θὰ πεθάνω
φρόντισε γιὰ μεγάλη φωτιά, σὰν ἥλιος
ἐκεῖ νὰ μ' ἀποδέσεις
πάρε τὴ στάχτη μου ἀλάλαξε φύσηξέ τη μακριά.

Ὅπως σκόρπισα τὴ ζωὴ ἄς σκορπίσω
καὶ τὸν θάνατο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΦΕΣΙΣ

Πρόλογος	9
Φθινόπωρο βράδυ	10
Εἰς φίλην ξενιτευθεῖσαν	11
Περίμενε	12
Λοξὰ σενάρια	13
Αἵσθησις	14
Τελευταία ματιὰ	15
Πειρατία	16
Ὅσνείη γαίη	17
Ἑλένη	18
Ὀἴνοφύελλα	19
Ὅνειρο	20
Ξένος	21
Νόστος	22
Ἀγάπη	23
La Soirée	24
Στάσιμον	25
Χαρτοπαξία	26
Μεσσίας	27
Ὅμοβροντία	28
Παραμύδι	29
Συμπόσιον	30
Jack-in-the-box	31
Στήγματα	32
Προδοσία	33
Μέρες Αὐτοκρατοριῶν	34
Ταξίδι	35
Ἄφεςις	36
Εἶπες	37
Νόμος	38
Brave New World	39
Συμβουλὴ	40
Ἔξοδος	41

